

NGUYÊN TẮC ĐẠO ĐỨC
TOÀN CẦU CHO DU LỊCH

UNITED NATIONS

WORLD TOURISM ORGANIZATION

Nghị quyết đại hội đồng

Ngày 21 tháng 11 năm 2001

A/RES/56/212 **Nguyên tắc đạo đức toàn cầu cho du lịch**
Đại hội đồng

Triệu hồi nghị quyết 32/156 ngày 19 tháng 11 năm 1977 của nó, thông qua Thống nhất Quan hệ và Hợp tác giữa Liên hiệp quốc và Tổ chức du lịch thế giới,

Xác nhận lại khoản 5 nghị quyết 36/41 ngày 19 tháng 11 năm 1981, trong đó quyết định rằng Tổ chức Du lịch Thế giới phải tham gia, trên nguyên tắc liên tục, trong công việc của Đại hội đồng trong các lĩnh vực liên quan đến tổ chức,

Triệu hồi tuyên bố Manila về Du lịch thế giới ngày 10 tháng 10 năm 1980 được phát triển dưới sự bảo trợ của Tổ chức Du lịch Thế giới,¹ tuyên bố Rio về Môi trường và Phát triển,² và Chương trình nghị sự 21³ được phát triển tại Hội nghị của Liên hợp quốc về Môi trường và Phát triển ngày tháng 6 năm 1992, và đưa ra tuyên bố Amman về Hoà bình thông qua Du lịch được phát triển tại Cuộc họp thượng đỉnh Toàn cầu về Hoà bình thông qua Du lịch ngày 11 tháng 10 năm 2000.⁴

Cân nhắc Nhiệm vụ cho Phát triển Bền vững, tại phiên họp thứ 7 tổ chức vào tháng 4 năm 1999, thể hiện sự quan tâm trong nguyên tắc đạo đức toàn cầu cho du lịch và mời Tổ chức Du lịch Thế giới để xem xét sự tham gia của các nhóm được thông tin chính yếu trong sự phát triển, thực thi và quan trắc Nguyên tắc đạo đức toàn cầu cho du lịch,⁵

Triệu hồi nghị quyết 53/200 ngày 15 tháng 11 năm 1998 về việc công bố năm 2002 là năm Du lịch Sinh thái Thế giới, trong đó, không kể những cái khác, xác nhận lại nghị quyết 1998/40 về Kinh tế và Hội đồng Xã hội ngày 30 tháng 6 năm 1998, thừa nhận sự đóng góp của Tổ chức Du lịch Thế giới cho tầm quan trọng của du lịch sinh thái, đặc biệt tuyên bố năm 2002 là năm Du lịch Sinh thái Thế giới, cỗ vũ những hiểu biết tốt hơn giữa con người ở bất kỳ nơi đâu, trong việc chỉ đạo nhận thức lớn hơn của di sản dồi dào của nền văn minh đa dạng và mang đến sự đánh giá tốt hơn các giá trị vốn có của những nền văn hoá khác nhau, nhờ đó đóng góp cho việc duy trì hoà bình thế giới,

Nhận diện tầm quan trọng và vai trò của du lịch như một công cụ tích cực hướng đến xoá đói giảm nghèo và cải thiện chất lượng cuộc sống cho mọi người, tiềm lực của nó đóng góp vào phát triển kinh tế và xã hội, đặc biệt ở những nước đang phát triển, và nét nổi bật của nó như một nguồn sống cho việc cải thiện sự hiểu biết mang tầm quốc tế, hoà bình và thịnh vượng,

1. **Đưa ra** những ghi nhớ với sự quan tâm của Nguyên tắc Đạo đức Toàn cầu cho du lịch được thông qua tại phiên họp lần thứ 13 của Đại hội đồng Tổ chức Du lịch Thế giới,⁶ đưa ra các nguyên tắc để hướng dẫn phát triển du lịch và để phục vụ khuôn khổ của hội nghị cho các bên liên quan tham gia khác nhau trong ngành du lịch, với mục tiêu giảm ở mức thấp nhất các tác động tiêu cực vào môi trường và di sản văn hoá đồng thời tăng tối đa lợi ích của du lịch trong việc cải thiện phát triển bền vững và xoá đói giảm nghèo cũng như tăng cường sự hiểu biết giữa các quốc gia;

2. Nhấn mạnh nhu cầu cho việc cải thiện cho du lịch có trách nhiệm và bền vững, điều này có thể là lợi ích cho tất cả các thành phần trong xã hội;
3. Mời các chính phủ, các bên liên quan khác trong ngành du lịch để xem xét sự giới thiệu cũng như đánh giá nội dung của Nguyên tắc Đạo đức Toàn cầu cho du lịch ở các bộ luật, quy tắc và các công tác chuyên nghiệp, và, về mặt này, nhận ra sự đánh giá những nỗ lực và những đo đạc đã được thực hiện ở một số Bang ;
4. Khuyến khích Tổ chức Du lịch Thế giới cải thiện công việc tiếp theo hiệu quả cho Nguyên tắc Đạo đức Toàn cầu cho du lịch, với sự bao hàm sự tham gia của những bên liên quan trong ngành du lịch;
5. Đòi hỏi Tổng thư ký tiếp tục sự phát triển liên quan đến việc thực hiện nghị quyết hiện hành trên cơ sở các báo cáo của Tổ chức du lịch thế giới và báo cáo tiếp theo đó đến Đại hội đồng tại phiên họp thứ 15.

1 A/36/236, phần phụ, phụ lục I.

2 Báo cáo Hội nghị Liên hợp quốc về Môi trường và Phát triển, Rio de Janeiro, 3-14 tháng 6, 1992 (Nhà xuất bản LHQ, Sales No. E.93.I.8 and corrigenda), vol. I: Resolutions adopted by the Conference, resolution 1, annex I.

3 Ibid., annex II.

4 See A/55/640.

5 See Official Records of the Economic and Social Council, 1999, Supplement No. 9 (E/1999/29), decision 7/3

6 See E/2001/61, annex.

NGUYÊN TẮC ĐẠO ĐỨC TOÀN CẦU CHO DU LỊCH

Được phát triển bởi nghị quyết A/RES/406(XIII) tại cuộc họp chung lần thứ 13 của Đại Hội đồng Tổ chức Du lịch Thế giới (Santiago, Chile, 27 tháng 09 đến - 01 tháng 10 năm 1999).

LỜI TỰA

Chúng ta, những thành viên của Tổ chức Du lịch Thế giới (WTO), đại diện ngành kinh doanh du lịch thế giới, đại biểu của hiệp hội, lãnh thổ, công ty, viện và những thành phần chính yếu được tập hợp cho cuộc họp chung tại Santiago, Chile vào ngày 01 tháng 10 năm 1999,

Xác nhận lại các mục đích đã đưa trong điều 3 của Đạo luật của Tổ Chức Du lịch Thế giới, và nhận thức về vai trò “quyết định và trung tâm” của Tổ chức này, khi được nhận diện bởi Đại Hội đồng của Liên hiệp quốc, trong việc cải thiện và phát triển du lịch với viễn cảnh đóng góp cho mục đích phát triển kinh tế, hiểu biết quốc tế, hoà bình thịnh vượng và tôn trọng lẫn nhau, và tuân thủ quyền tự do con người, tự do trên nguyên tắc cơ bản không phân biệt chủng tộc, giới, ngôn ngữ hoặc tôn giáo,

Tin tưởng chắc chắn rằng thông qua mối quan hệ trực tiếp, không ép buộc, và không giữ chủ quyền, nó mang lại lối

sống và văn hoá khác nhau giữa nam và nữ, Du lịch đóng góp nguồn sống cho hoà bình, tình bạn và hiểu biết lẫn nhau giữa con người với con người trên toàn thế giới,

Giữ lấy nguyên do căn bản của việc xoa dịu bảo vệ môi trường, phát triển kinh tế và đấu tranh chống lại đói nghèo ở khía cạnh bền vững, khi được tính toán bởi Liên hiệp quốc năm 1992 ở “Hội nghị Trái đất” tại Rio de Janeiro và được phát triển trong chương trình nghị sự 21, và đã được chấp nhận trong dịp này,

Đưa vào bản báo cáo tăng trưởng nhanh chóng và liên tục, cả quá khứ và tiền lượng

trước được của hoạt động du lịch, được hay không cho thời gian rãnh rỗi, công việc, văn hoá, tôn giáo hoặc mục đích sức khoẻ, và các tác động mạnh của nó cả tiêu cực và tích cực vào môi trường, kinh tế và xã hội của cả các quốc gia cho và quốc gia nhận, tại cộng đồng địa phương và người bản địa, cũng như các mối quan hệ và thương mại thế giới,

Mục đích để cải thiện du lịch có trách nhiệm, bền vững và cho mọi người trong khuôn khổ của quyền lợi của tất cả mọi người để sử dụng thời gian nhàn rãnh của họ cho việc theo đuổi mục đích hoặc du lịch với khía cạnh cho sự lựa chọn của xã hội của tất cả mọi người,

Nhưng nên nhận thức được rằng ngành kinh doanh du lịch thế giới như một tổng thể có nhiều để làm lợi bằng việc thực hiện trong môi trường ưu tiên cho kinh tế thị trường, công ty tư nhân và tự do thương mại và điều đó phục vụ để tối ưu hóa các hiệu quả có lợi của nó trong việc tạo ra của cải và công việc,

Cũng nên nhận thức rõ ràng rằng, cung cấp một số khái niệm và một vài luật lệ được xem qua, du lịch bền vững và có trách nhiệm không có nghĩa là không phù hợp với phát triển mở rộng tự do của các điều khoản thương mại quản trị trong các dịch vụ và dưới sự bảo hộ của ai, các công ty trong thành phần này thực hiện và chúng có thể điều hòa trong thành phần kinh tế và sinh thái, môi trường và phát triển, mở rộng đến thương mại quốc tế

và bảo vệ sự đồng nhất văn hoá và xã hội,

Xem xét rằng với phương pháp tiếp cận, tất cả những người tham gia trong việc phát triển du lịch – quốc gia, vùng và hội đồng địa phương, các công ty, hiệp hội kinh doanh, người làm việc trong các ngành nghề, tổ chức phi chính phủ và các thành phần chính của tất cả các loại hình thuộc ngành du lịch, cũng như các cộng đồng sở tại, phương tiện truyền thông đại chúng và chính ngành du lịch, có trách nhiệm phụ thuộc qua lại trong sự phát triển cá nhân và xã hội của du lịch và sự trình bày rõ ràng về quyền lợi cá nhân của họ và các nhiệm vụ sẽ đóng góp cho cuộc họp mục tiêu này,

Được đưa vào, giữ các mục đích đã được theo đuổi bởi chính Tổ Chức Du lịch Thế giới từ khi phát triển nghị quyết 364(XII) tại Đại hội đồng năm 1997 (Istanbul), để cải thiện mối quan hệ đối tác chính giữa các thành phần tham gia tư nhân và công cộng trong phát triển du lịch, và mong tìm thấy mối quan hệ đối tác và hợp tác của việc mở rộng khả năng những bản chất giống nhau, theo các cách cởi mở và công bằng, đến các mối quan hệ giữa các quốc gia cho và quốc gia nhận và các ngành du lịch tương ứng của họ,

Tiếp tục Tuyên bố Manila năm 1980 về du lịch thế giới và năm 1997 về Tác động Xã hội của Du lịch, cũng như về Quyền Yết thị Du lịch và Mật mã du khách được phát triển tại Sofia năm 1985 dưới sự bảo hộ của Tổ Chức Du lịch Thế giới,

Nhưng cần tin tưởng rằng các thiết bị đó sẽ được hoàn thành do một loạt nguyên tắc phụ thuộc lẫn nhau cho việc làm sáng tỏ và ứng dụng, trong đó những thành phần tham gia trong phát triển du lịch nên làm gương việc làm của họ vào đầu thập kỷ 21,

Sử dụng, cho các mục đích của công cụ này, các định nghĩa và phân loại có thể ứng dụng cho du lịch, và đặc biệt khái niệm “người tham quan”, “khách du lịch” và “du lịch”, khi được phát triển tại Hội nghị Quốc tế tại Ottawa, tổ chức từ ngày 24 - 28 tháng 06 năm 1991 và đã được thông qua năm 1993, bởi Hội đồng Thống kê Liên hiệp Quốc tại phiên họp lần thứ 27,

Quy vào các công cụ chuyên biệt sau:

- Tuyên bố chung về quyền con người ngày 10 tháng 11 năm 1948;
- Hiệp định quốc tế về quyền Kinh tế, xã hội và văn hoá ngày 16 tháng 11 năm 1966;
- Hiệp định quốc tế về quyền công dân và quyền Chính trị ngày 16 tháng năm 1966;
- Hiệp định Warsaw về đi lại hàng không ngày 12 tháng năm 1929;
- Hiệp định Chicago về Hàng không dân dụng quốc tế ngày 7 tháng 11 năm 1944, và Hiệp định Tokyo, Hiệp định Hague và Hiệp định Montreal trong các mối quan hệ thêm vào đó;
- Hiệp định về tiện nghi hành khách cho du lịch ngày 4 tháng 6 năm

- 1954 và các nghị thức ngoại giao có liên quan;
- Hiệp định liên quan đến việc bảo vệ Di sản văn hóa và tự nhiên thế giới ngày 23 tháng 11 năm 1972;
- Tuyên bố Manila về Du lịch thế giới ngày 10 tháng 10 năm 1980;
- Nghị quyết của cuộc họp chung lần thứ 6 của Tổ Chức Du lịch Thế giới (Sofia) phát triển Quyền Yết thị du lịch và Nguyên tắc du lịch ngày 26 tháng 12 năm 1985;
- Hiệp định về Quyền trẻ em ngày 20 tháng 11 năm 1989;
- Nghị quyết của Cuộc họp chung lần thứ 9 của Tổ Chức Du lịch Thế giới (Buenos Aires) liên quan riêng với tiện nghi du lịch và độ an toàn và an ninh cho du khách ngày 4 tháng 10 năm 1991;
- Tuyên bố Rio về Môi trường và Sự phát triển ngày 13 tháng 6 năm 1992;
- Thỏa thuận chung về Thương mại trong Dịch vụ ngày 15 tháng 5 năm 1994;
- Hiệp định về Đa dạng sinh học ngày 6 tháng 1 năm 1995;
- Nghị quyết Cuộc họp chung lần thứ 11 của Tổ Chức Du lịch Thế giới (Cairo) về ngăn ngừa du lịch tình dục có tổ chức vào ngày tháng 10 năm 1995;
- Tuyên bố Stockholm ngày 28 tháng 8 năm 1996 phản đối Khai thác tình dục thương mại trẻ em ;

- Tuyên bố Manila về Tác động xã hội của Du lịch ngày 22 tháng 5 năm 1997;
- Nghị quyết và đề xuất được phát triển bởi Tổ chức Lao động Thế giới trong các khu vực tư nhân nghị quyết nghiêm cấm ép buộc lao động và lao động trẻ em, bảo vệ quyền lợi cho người bản xứ, và đối xử công bằng và không phân biệt đối xử trong môi trường làm việc;

khẳng định quyền lợi cho du lịch và tự do đi lại của du khách

tuyên bố niềm mong ước của chúng ta để cải thiện du lịch thế giới công bằng, có trách nhiệm và bền vững, lợi nhuận sẽ được chia sẻ cho những ai trong thành phần của xã hội trong ngữ cảnh một nền kinh tế quốc tế mở rộng và tự do, và

phát triển một cách long trọng đến cuối cùng các nguyên tắc cơ bản của *Nguyên tắc Đạo đức Toàn cầu cho du lịch*.

Điều 1

Đóng góp của du lịch vào sự hiểu biết lẫn nhau và tôn trọng giữa con người và xã hội

1. Hiểu biết và xúc tiến các giá trị đạo đức thông thường đến nhân loại, với một thái độ khoan dung và tôn trọng với sự đa dạng của tôn giáo, triết học

và đức tin, cho cả hai quỹ tài trợ và kết quả của du lịch có trách nhiệm; các thành phần tham gia trong phát triển du lịch và chính du khách nên quan sát truyền thống xã hội, văn hóa và việc làm của tất cả con người bao gồm toàn bộ người dân tộc thiểu số và người bản địa để nhận ra giá trị của họ;

2. Các hoạt động du lịch nên thực hiện trong sự hài hoà với các thuộc tính và truyền thống của vùng và quốc gia sở tại và tôn trọng luật pháp, việc làm và phong tục ;

3. Một mặt cộng đồng sở tại và mặt kia là sự chuyên nghiệp của địa phương, nên giúp họ làm quen và tôn trọng du khách, những người mà thăm viếng và tìm hiểu lối sống, ăn thử thức ăn và mong đợi; giáo dục và huấn luyện truyền đạt chuyên nghiệp đóng góp cho sự mến khách;

4. Nhiệm vụ của quan chức địa phương là cung cấp sự bảo vệ cho du khách và người tham quan và những thứ thuộc về họ; họ phải đặc biệt quan tâm tới độ an toàn cho du khách ngoại quốc dễ bị nguy hiểm, có nghĩa vụ với họ khi không may xảy ra; họ nên trang bị các phương tiện chuyên dụng cho thông tin liên lạc, ngăn ngừa, an toàn, bảo hiểm và trợ giúp thích hợp với các nhu cầu của họ; bắt cứ cuộc tấn công, đột kích, bắt cóc hoặc đe doạ đối với du khách hoặc người làm việc trong ngành du lịch, cũng như phá huỷ có chủ tâm các tiện nghi du lịch hoặc các yếu tố của di sản văn hoá hoặc tự nhiên sẽ bị kết án và phạt theo bộ luật quốc gia hiện hành của nước sở tại;

5. Khi tham quan, du khách và người tham quan không quy phạm bất cứ hành động phạm tội nào hoặc bất cứ hoạt động nào liên quan đến phạm tội của quốc gia mà họ tham quan, và tránh xa các bè phái để tấn công hoặc gây hại dân cư địa phương, hoặc làm hại đến môi trường địa phương. Họ nên kiềm chế từ các dược phẩm bất hợp pháp, quân đội, đồ cổ, các loài được bảo vệ, và các sản phẩm và hoạt chất nguy hiểm, hoặc bị cấm theo quy định quốc gia;

6. Du khách và khách tham quan có trách nhiệm làm quen với chính họ, ngay cả trước khi đi, với những nét riêng của những quốc gia mà họ chuẩn bị tham quan; họ phải nhận thức các nguy cơ về sức khỏe và an toàn có hữu trong bất kỳ chuyến đi nào bên ngoài môi trường của họ và cư xử theo cách để làm giảm mức thấp nhất những nguy cơ đó;

Điều 2

Du lịch như một phương tiện cho việc hoàn thiện cá nhân và tập thể

1. Du lịch hầu như gắn liền với nghỉ ngơi và giải trí, thể thao và đánh giá cao văn hóa và tự nhiên, nên lên kế hoạch và thực hiện như một cách thức được vinh dự cho cá nhân và tập thể; khi được thực hiện với một ý thức mở rộng một cách đầy đủ, nó là một tác nhân không thể thay thế của việc tự

giáo dục, tha thứ lẫn nhau và học hỏi về sự khác nhau chính thống giữa con người và văn hóa và sự đa dạng của chúng;

2. Hoạt động du lịch nên tôn trọng tính công bằng giữa nam và nữ; họ nên cải thiện quyền con người và, đặc biệt hơn, quyền cá nhân của hầu hết các nhóm dễ bị tổn hại, nhất là trẻ em, người già, người tàn tật, dân tộc thiểu số và người bản địa;

3. Việc sử dụng con người dưới bất kỳ hình thức nào, đặt biệt là trong tình dục, khi áp dụng cho trẻ em đều chống đối lại mục tiêu cơ bản của du lịch và là sự phủ nhận của du lịch; theo cách hiểu thông thường, phù hợp với luật pháp quốc tế, cần mạnh mẽ chiến đấu chống lại với sự hợp tác của tất cả các ban ngành liên quan và phải bị trừng trị không khoan nhượng bởi luật pháp quốc gia ở cả tại hai quốc gia được tham quan và quốc gia của người gây ra cho các hoạt động đó, ngay cả khi họ thực hiện bên ngoài lãnh thổ;

4. Du lịch cho mục đích tôn giáo, giáo dục và văn hóa hoặc trao đổi ngôn ngữ là những dạng đặc biệt có lợi của du lịch, xứng đáng để khuyến khích;

5. Giới thiệu chương trình giảng dạy về giá trị của trao đổi du khách, lợi ích kinh tế, xã hội và văn hóa của họ, và các nguy cơ của chúng cũng nên được khuyến khích;

Điều 3

Du lịch, một tác nhân của phát triển bền vững

1. Tất cả các thành phần tham gia trong phát triển du lịch nên bảo vệ môi trường tự nhiên với một cái nhìn lành mạnh, đạt được phát triển kinh tế liên tục và bền vững, ăn khớp với thoả đáng ngang bằng nhau những nhu cầu và mong muốn ở hiện tại và thế hệ tương lai;

2. Tất cả các dạng của phát triển du lịch có lợi cho sự gìn giữ các nguồn lợi quý và hiếm, đặc biệt nước và năng lượng, cũng như trách nhiệm sản sinh ra chất thải lâu chừng nào tốt chừng đó, nên đưa ra mức độ ưu tiên và được khuyến khích bởi các chính quyền quốc gia, khu vực và địa phương;

3. Sắp xếp xen kẽ thời gian và không gian cho dòng du khách và người tham quan, đặc biệt là các kỳ trả lương và nghỉ hè của học sinh, và sự phân bổ hợp lý hơn các ngày nghỉ nên được tìm ra nhằm giảm áp lực của các hoạt động du lịch cho môi trường và cải thiện tác động có lợi của nó cho ngành kinh doanh du lịch và cho kinh tế địa phương;

4. Cơ sở hạ tầng du lịch nên được thiết kế và các hoạt động du lịch đã lên chương trình bằng nhiều cách để bảo vệ di sản tự nhiên đã được công nhận của hệ sinh thái và đa dạng sinh học và bảo tồn các loài có nguy cơ tuyệt chủng của thế giới hoang dã; những người tham gia trong phát triển du lịch, và đặc biệt các chuyên gia, nên đồng ý áp đặt giới hạn

hoặc bắt buộc vào các hoạt động khi chúng thực hiện trong các khu vực đặc biệt nhạy cảm: sa mạc, vùng cực, vùng núi cao, khu vực ven bờ, rừng nhiệt đới hoặc khu vực đất ngập nước, thuận lợi cho việc thiết lập khu bảo tồn tự nhiên hay các khu vực bảo vệ;

5. Du lịch tự nhiên và du lịch sinh thái được nhận ra như một thực thể có ích cho việc làm giàu và cải thiện độ vững chắc của du lịch, chúng được ban cho sự tôn trọng di sản tự nhiên và cộng đồng địa phương và giữ lấy sức tải của khu vực;

Điều 5

Du lịch, hoạt động có lợi nhuận cho quốc gia và cho cộng đồng sở tại

1. Cộng đồng địa phương nên tham gia với các hoạt động du lịch và chia sẻ quyền bình đẳng trong lợi ích kinh tế, xã hội và văn hóa mà chúng sản sinh ra, và đặc biệt tạo ra các công việc gián tiếp hoặc trực tiếp tạo kết quả từ chúng;

2. Các chính sách du lịch nên được ứng dụng theo nhiều cách để giúp đỡ làm tăng lên mức sống của cộng đồng của khu vực mà khách tham quan tìm thấy được những cái cần thiết của họ; Phương pháp lập kế hoạch và thiết kế thực hiện các khu nghỉ dưỡng du lịch và tiện nghi nên nhắm vào để tổng hợp chúng lại, để có thể mở rộng ra, kinh tế địa phương và cơ cấu xã hội; nơi các kỹ năng

ngang bằng nhau, ưu tiên cho nguồn lực địa phương;

3. Sự chú ý đặc biệt nên được đưa vào các vấn đề chuyên biệt của khu vực ven bờ và khu vực đảo và cho vùng nông thôn dễ bị hư hại hoặc các vùng núi, tại đây du lịch thường mang lại ít cơ hội cho sự phát triển trong sự suy giảm các hoạt động kinh tế truyền thống;

4. Các nhà làm du lịch chuyên nghiệp, đặc biệt các nhà đầu tư, được quản lý bởi các quy định đã ban hành do chính quyền địa phương, nên thực hiện các nghiên cứu về tác động của các dự án phát triển môi trường và tự nhiên xung quanh; họ cũng nên trình bày với thái độ rõ ràng và khách quan nhất, thông tin về các chương trình tương lai của họ và ảnh hưởng có thể lường trước được của chúng và thúc đẩy đổi thaoi trong công việc của họ với động đồng có liên quan;

Điều 6

Nghĩa vụ của những thành phần tham gia trong phát triển du lịch

1. Các nhà làm du lịch chuyên nghiệp có nghĩa vụ cung cấp cho du khách mục tiêu và các thông tin thành thật về các điểm đến của họ và tình hình của du lịch, lòng mến khách và sự lưu trú; họ nên bảo đảm rằng các điều khoản trong hợp đồng được đưa ra cho khách hàng của họ là dễ hiểu như

điều kiện tự nhiên, giá cả và chất lượng của dịch vụ mà họ đã cam kết cho việc cung cấp và chi trả đèn bù tài chính nếu như đơn phương phá vỡ hợp đồng trong phần của họ;

2. Các chuyên gia trong lĩnh vực du lịch, chuyên nghiệp đến mức mà du lịch phụ thuộc vào họ, nên thể hiện sự quan tâm đến việc hợp tác với chính quyền địa phương về an ninh và an toàn, ngăn ngừa tai nạn, bảo vệ sức khỏe và an toàn thực phẩm cho những người tìm đến dịch vụ của họ; tương tự như vậy, họ nên bảo đảm sự tồn tại của những hệ thống hợp lý của bảo hiểm và sự trợ giúp; họ nên chấp thuận nghĩa vụ tường trình được quy định bởi các quy tắc quốc gia và đèn bù thỏa đáng nếu như thất bại trong các nghĩa vụ đã giao kèo;

3. Các chuyên gia trong lĩnh vực du lịch, chuyên nghiệp đến mức mà du lịch phụ thuộc vào họ, nên đóng góp vào việc đáp ứng văn hóa và tinh thần của du khách và cho phép họ, trong suốt chuyến đi của họ, được thực hiện các vấn đề về tôn giáo của họ;

4. Chính quyền bang và quốc gia sở tại, trong sự hợp tác với các nhà chuyên gia có liên quan và những các hiệp hội họ, nên bảo đảm rằng cơ chế cần thiết trong khu vực là cho hồi hương những du khách nếu như họ phá công ty tổ chức chuyến du lịch của họ;

5. Các chính phủ có quyền hạn - và nhiệm vụ - đặc biệt trong một cuộc khủng hoảng, để thông báo những quốc gia của họ về các tình huống khó khăn, hoặc ngay cả nguy hiểm mà họ

có thể gặp phải trong chuyến đi; Đó là trách nhiệm của họ, tuy nhiên để đưa ra nhiều thông tin không có tác động một cách phi lý hoặc khuyếch đại ngành kinh doanh du lịch của nước sở tại và các mối quan tâm của chính người tổ chức của họ; vì vậy các nội dung của cố vấn du lịch nên được thảo luận sớm hơn với chính quyền của nước sở tại và những chuyên gia có liên quan; các đề xuất được tính toán nên cân đối một cách chặt chẽ cho tính nghiêm trọng của tình trạng phải đổi mới và hạn chế đến các khu vực địa lý nơi có tính không an toàn đã xảy ra; những lời khuyên nên được thẩm định hoặc huỷ bỏ sớm để trở lại sự việc cấp phép bình thường;

6. Ăn phẩm, đặc biệt những ăn phẩm chuyên về du lịch và các phương tiện truyền thông khác bao gồm các phương tiện truyền thông điện tử hiện đại, nên đưa ra các thông tin chân thật và công bằng về các sự kiện và tình trạng, điều đó sẽ tác động dòng du khách; họ cũng cung cấp thông tin chính xác và có thể tin tưởng được đến những khách hàng về dịch vụ du lịch; phương tiện truyền thông mới là kỹ thuật thương mại điện tử cũng nên được phát triển và sử dụng cho mục đích này; về phương diện truyền thông, họ không nên áp dụng cho du lịch tình dục;

Điều 7

Quyền lợi cho du lịch

1. Triển vọng của việc đánh giá trực tiếp và cá nhân cho cuộc khám phá và hưởng thụ nguồn lợi của hành tinh, tạo ra quyền bình đẳng mở rộng cho tất cả cư dân của thế giới; sự tham gia tăng theo chiều rộng của du lịch quốc gia và thế giới nên được lưu ý như một trong những biểu hiện có thể xảy ra tốt nhất của sự tăng trưởng bền vững vào thời gian rồi, và các trở ngại không nên đưa vào trong theo cách của nó;

2. Quyền lợi chung cho du lịch phải được chú tâm như kết quả tất yếu của quyền được nghỉ dưỡng và theo đuổi sở thích riêng, bao gồm giới hạn hợp lý giờ làm việc và kỳ nghỉ với việc chi tiêu, đã được ban hành trong điều 24 của Tuyên bố chung về quyền con người và điều 7d tại Hiệp định Quốc tế về quyền Kinh tế, Xã hội và Văn hoá;

3. Du lịch xã hội, và đặc biệt là du lịch kết hợp, thuận tiện cho quyền phổ biến cho thời gian nhàn rỗi, du lịch, nên được phát triển với sự ủng hộ của chính quyền địa phương;

4. Gia đình, người trẻ tuổi, sinh viên và người có thâm niên trong du lịch và du lịch cho con người tàn tật, nên được khuyến khích và làm cho thuận tiện;

Điều 8

Quyền tự do di lại của du khách

1. Du khách và người tham quan nên hưởng lợi với sự tuân thủ luật pháp quốc tế và luật lệ quốc gia, từ quyền tự do di lại trong nước của họ và từ bang này đến bang khác phù hợp với điều 13 của Tuyên bố chung về Quyền con người; họ nên có quyền đến các khu vực cho việc chuyển tiếp hoặc ở lại và cho du lịch và cho các khu vực văn hoá mà không nhầm vào việc hình thành sự phân biệt đối xử quá đáng;

2. Du khách và người tham quan nên có quyền sử dụng vào tất cả dạng truyền thông sẵn có, bên trong hoặc bên ngoài; họ nên có lợi từ việc đăng nhập nhanh chóng, dễ dàng đến ban quản lý địa phương, các dịch vụ hợp pháp và sức khỏe; họ nên được miễn phí để liên hệ với người đại diện lãnh sự của các quốc gia của họ trong việc làm đúng theo công ước ngoại giao;

3. Du khách và người tham quan nên hưởng lợi từ các quyền lợi giống nhau như công dân của quốc gia mà họ tham quan liên quan đến bí mật dữ liệu cá nhân và thông tin liên quan đến họ, đặc biệt khi chúng được lưu trữ dưới dạng điện tử;

4. Thủ tục quản lý hành chính liên quan đến nhập cảnh được hay không được khi họ vào mà không có thẩm quyền của Bang hoặc do bởi hiệp ước quốc tế như thị thực hoặc các thủ tục về sức khỏe và hải quan, nên được sửa chữa cho đúng nếu như có thể, làm thủ tục để tăng cao nhất sự tự do du lịch

và trải rộng hòa nhập vào du lịch quốc tế; các thỏa thuận giữa một nhóm quốc gia để cân đối và đơn giản hóa các thủ tục đó nên được khuyến khích; các loại thuế đặc biệt và tiền phạt ngành kinh doanh du lịch đã làm suy yếu sự cạnh tranh của nó nên được bỏ qua dần dần hoặc được sửa lại;

5. Cho tới chừng nào tình trạng kinh tế của các quốc gia, mà từ quốc gia này họ đưa ra sự cho phép, người du lịch được tiếp cận sự cho phép thực hiện chuyển đổi tiền tệ cần thiết cho chuyến du lịch của họ;

Điều 9

Các quyền lợi của người làm và chủ doanh nghiệp trong ngành du lịch

1. Các quyền lợi cơ bản của những người làm hưởng lương và những người chủ trong ngành công nghiệp du lịch và các hoạt động liên quan nên được bảo đảm dưới sự hướng dẫn của chính quyền quốc gia và địa phương, ở cả hai Bang của quốc gia gốc và của nước sở tại với sự chăm sóc đặc biệt, được đưa ra các ép buộc đặt biệt được liên kết riêng với hoạt động có tính mùa vụ, kích cỡ toàn cầu của công việc làm ăn của họ và tính mềm dẻo thường được đòi hỏi của chúng bởi bản chất công việc của họ;

2. Những người làm hưởng lương và người làm chủ trong

ngành kinh doanh du lịch và các hoạt động có liên quan có quyền lợi và nghĩa vụ để thu nhận sự huấn luyện đầu tiên thích đáng và liên tục; họ nên được nhận bảo hiểm xã hội tương ứng; những công việc không an toàn tính mạng nên được giới hạn lại ít chừng nào có thể, và một tình trạng đặt biệt; với sự quan tâm đặc biệt đến phúc lợi xã hội của họ, nên mang lại cho người làm việc theo mùa vụ trong các thành phần ngành này;

3. Bất cứ người không giả tạo hay hợp pháp nào, anh ta/chị ta được cung cấp khả năng và kỹ năng cần thiết, nên có quyền để phát triển hoạt động chuyên nghiệp trong lĩnh vực du lịch dưới pháp luật hiện hành của quốc gia; các chủ doanh nghiệp và người đầu tư – đặc biệt các công ty vừa và nhỏ - có quyền thực thi miễn phí đến các thành phần du lịch với mức thấp nhất của luật pháp hoặc các hạn chế của chính quyền;

4. Trao đổi kinh nghiệm mang lại cho người hành pháp và người làm được trả lương hoặc không, từ các quốc gia khác nhau, đóng góp vào sự thúc đẩy phát triển của ngành du lịch trên thế giới; các động thái này được thực hiện thuận tiện càng lâu càng tốt trong sự cho phép với luật pháp quốc gia và công ước quốc tế thích hợp;

5. Khi một tác nhân không thể thay thế được của việc cung cấp nhất trong phát triển và động thái phát triển của việc trao đổi quốc tế, công ty đa quốc gia của ngành kinh doanh du lịch không được tận dụng vị trí ưu thế mà thỉnh thoảng họ nắm

giữ; họ nên tránh để trở thành phương tiện của các mô hình văn hoá và xã hội được áp đặt một cách giả tạo cho cộng đồng sở tại; trong trao đổi tự do đầu tư và thương mại, nó nên được nhận diện đầy đủ, họ nên bao hàm luôn chính họ trong việc phát triển địa phương, tránh chuyển đi quá mức các lợi nhuận của họ bao gồm cả việc xuất khẩu, giảm bớt sự đóng góp của họ vào những ngành kinh tế, trong đó họ được thiết lập;

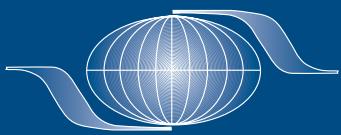
6. Cộng tác và thiết lập mối ban giao cân bằng giữa các công ty của nước cho và nước nhận đóng góp vào phát triển bền vững ngành kinh doanh du lịch và sự phân bổ công bằng lợi tức của sự phát triển;

Điều 10

Thực hiện các khái niệm của Nguyên tắc Đạo đức Tòan cầu cho du lịch

1. Những thành phần tham gia nhà nước và tư nhân vào việc phát triển du lịch nên hợp tác trong việc thực thi những điều này và giám sát việc áp dụng hiệu quả của chúng;
2. Những thành phần tham gia vào việc phát triển du lịch nên nhận thức vai trò của những thể chế quốc tế trong đó Tổ chức Du lịch Thế giới xếp hàng đầu, và những tổ chức phi chính phủ có năng lực trong lĩnh vực thúc đẩy sự phát triển và bảo vệ nhân quyền, môi trường và sức khỏe, với sự tôn trọng những nguyên tắc chung của luật pháp quốc tế;
3. Những thành phần tham gia tương đương nhau nên thể hiện dự định của họ trong bất kỳ cuộc thảo luận nào liên quan đến Những nguyên tắc Đạo đức Toàn cầu trong Du lịch nhằm hòa giải một bên không tham gia thứ 3 mà được biết đến đó là Ủy ban Thế giới về Đạo đức du lịch.

Tổ chức Du lịch Thế giới là một Tổ chức đa quốc gia duy nhất thực hiện diễn đàn toàn cầu về các chính sách và vấn đề du lịch. Bao gồm 144 quốc gia và lãnh thổ thành viên cũng như 350 thành viên chi nhánh trong các lĩnh vực tư nhân và nhà nước, Tổ chức Du lịch Thế giới có nhiệm vụ khuyến cáo và phát triển du lịch như là phương tiện ý nghĩa để thúc đẩy sự hiểu biết và hoà bình của quốc tế cũng như phát triển kinh tế và thương mại quốc tế.

INTERNET: www.world-tourism.org